

מסורת הש"ס

אמר רב נחמן ינחם כתיב. ואע"ג דקריין ינחם מ"מ דרשין הכי מדלא כתיב מנחם דליכא למיעוש וכתיב ינחם דליכא למיקרי ינחם אע"ג דלא קריין הכי איבא למדרש שהמנחם מושיעין בראש גמלו ופירשו הקוטערס דקום: **אמר** רבא האכטא כו' (דף קדף)

פירשנו דבדו"ק סולו ממנוטלי:
המשליש מעות אכטא. פירש בקונ"י והוא אומרת

תוספות רי"ד

ע"ה דורה אלמא בע"ה
ואח"ה היא א"ר הל'
מסקרקה ולא ממטלטלי
בין למוות בין לפנסיה
במסופר המורה [כתב]
ה"ם היבא דלא אמרנו
לדעו ביה אי דיו
פוטו לא אבא היבא
ואמרנו ק"ל כשמואל
יאמר לעני בפרק נעור
ד' ע"ה לפנסיה שכן
אבא בין מסקרקה בין
מטלטלי דהא שמואל
פילו במטלטלי אמר
מילתא כדמוכח לעיל
הישיב עליה רחמי
תשובות באונים דקני
מחיבתא בימי רב רב

לצורך כחן לקנות שדה או נדוניה
לשמשא: והיא אומרת: לחסר
שמשא: נאמן כעלי עולי. שלא
ישכסם לעלמון מסג לו יקנה לו
שדה כשארצה: יעשה שלש כר.
יקנה השדה והמן שומעין לה דמניה
לקיים דברי רשב"י: וזו אינה אלא שדה.
וכי מה תועלת לו לקנות אפילו שדה
כאן מועיל אלא כבר נקנה השדה
והיא רוצה למוכרה הכי היא מוכרה
הכלק שומעין לה: דר"א. בגמרא
תתכן שאלו הכתובים הם:

מאי מרוחא אבר דר
תבא בית מרוח וגו'
לאכל¹ שמישב בראש
ואשב ראש ואשכון
אכלים ינחם ינחם אף
נחמן בר יצחק ינחם
מהכא² וסור מרוח סור
לסרוחים אמר רבא³
ממטמלי⁴ ב"ן למוות
לפרנסה: **מתני'** ה
יהא אומרם ואמרי
ה

ינחם אחרים במשמע.
 שמתחיל ויפנין בראש
 (ומה) כח. סרוחים.
 לשון רבים (שם). בין
 לפרנסה. לזונוא ועוד
 תלא תלא נפשיה
 באיסקריא דמכותא.
 כלום עז חרץ תקוע
 בלג הספיה שמיחין עליה
 מסכה וילין בלגין (חשיות)
 איכא דאחי דאמר
 לי מילתא כז'. כלומר

ש"ף האל לא עז דמנו למסר
צ"ך שלש אלף עד שנסא דמנסא
הנעל וזאל לאכול פירות: מאי בינייהו.
גבי פליגי בגדולה או בקטנה: דר"מ
סבר הכרעות ביד. דהאי קאמרי ר"מ
מן הנסאות הכרעות בידה אפי' קטנה
נמי ואמר: אינא סיפא. דמתיני:
הא מרישא שמעינן מינה. דלא א"ר
ימי שמועני לא אלף בגדולה מדקא
ימי שמועמא למילתיה וכי אינא אלף
שדו והא רוצה למחברא איהא בגדולה
איהא רוצה למחברא איהא בגדולה

אומר וכי אינה אלא ש
הרי היא מכורה מעבד
בקטנה אין מעשה ק
המשליש מעות לח
לבו והיא אומרת לח
הרשות בידה מן האיר
שהושלש בידו דרבי
אומר הגדולה בין
האירוסין הרשות ביד
הא

[illegible]

הדחיה נמכור שדות קמחר: **תלם** ר' מר
וע"כ: ר' אמר צדריהא נמי
השואל: הרשות צדיה צדולה אמר
ולא בקטנה: **אלא גדולה מן ה'ירושין**
איכא בינייהו. דקמחר ר' מאיר מן
ה'ירושין וקשה שליש שלשות ואפילו
היא גדולה וקשה רבי יוסי כי
גדולה היא שומעין לה: **הכלה כר"מ**.
טעמא משום דמלוה לקיים דברי
המת: **אילנא**. שם חכם: **תלם**
נפשיה. גופא דעבדא דביתא
משום דלוחצוהו לרבי צבישא
כשהלך אילנא בקמורה כי תלם אמרו
ליה אי הוה יתיב מר וגבירי אי מר
הוה מליך זול תלם נפשיה צבישאקריא
דמחמא צללוכותא ארשם טעוליס ד
וילון הספינה: **מכוסא**. וילון: **אמר**
כל מאן דאמי כו'. לומר אמי"פ
שהלכתי בקמורה לא שחמתי חלמודי
והוה צדי תלם כו' בהדידותא שפירו

כידו מאי בנייהו אילמא קמנה מן הנשואין איכא
הרשות בידה ואתא רבי יוסי למימר אפילו מן הנשואין
לא אימא סיפא אבל בקמנה אין מעשה קמנה כלל
אילמא רבי יוסי הא מרישא שמעת מינה דאמר רבי
שדה והיא רוצה למוכרה הרי היא מכורה מעכשיו
קמנה דלאו בת זבני היא לא אלא רבי מאיר היא
קתני יעשה השליש מה שהושלש בידו ^{בבמה} דברים
אבל מן הנשואין הרשות בידה ^{בבמה} דברים אמורים
אין מעשה קמנה כלום אלא גדולה מן האירוסין איני
הודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי רבא אמר ר
מאיר: ^ז אילפא ^ח תלא נפשיה באיסקריא דמכותא א
לי מילתא דבי רבי חייא ורבי אושעיא ולא פשימנא
מאסקריא ומבענא אתא ההוא סבא תנא ליה ^ה האומר
וראוי ליהן להם סלע נתנין להם סלע ואם אמר אל ת
נתנין להם אלא שקל ^ו האם אמר אם מתו יירשו אחרי
נתנו בין שאמר אל תתנו אין נתנים להם אלא שש

[illegible][illegible]

וְיָדָעוּ שֶׁלֹּא יֵשֶׁתְּ לָהֶם לֵב לִּפְנֵי הָאֱלֹהִים וְלֹא יִשְׁכַּח שֶׁהָאֱלֹהִים הֵם הַמְּשַׁלְּמִים וְשֶׁהָאָדָם הוּא הַמְּשֻׁלָּם. וְעַתָּה יֵשֶׁתְּ לָהֶם לֵב לִּפְנֵי הָאֱלֹהִים וְלֹא יִשְׁכַּח שֶׁהָאֱלֹהִים הֵם הַמְּשַׁלְּמִים וְשֶׁהָאָדָם הוּא הַמְּשֻׁלָּם. וְעַתָּה יֵשֶׁתְּ לָהֶם לֵב לִּפְנֵי הָאֱלֹהִים וְלֹא יִשְׁכַּח שֶׁהָאֱלֹהִים הֵם הַמְּשַׁלְּמִים וְשֶׁהָאָדָם הוּא הַמְּשֻׁלָּם.

כידה כי פליגי בגדולה
המת: תניא האומר תנו
תן אלא שקל אין נותנים
התחיהו דווקא כאמר

ואין יעשה שליש מה שהושלש בידו ובגדולה מן הנשואין נמי כיצ לא שלגו דהרש"מ וקו"ל כר"נ בדיוו וחו דאמרינן לקמן בה"י והא ק"ל כר"מ דאמר מצוה לקיים דב שטט ושקל הוא חצי סלע תרומא בקע הקלא ותרגומא שקל סלעא ואם אמר אל תתנו אחי נהגים להם אלא שקל מירוש כיון (שבת) ושמי שאם ימחרו כיון שירושו אח

אירוסין יעשה שליש מה שהושלש בידו ואסיקנא דבקטנא כ"ע לא פליגי דאפילו מן ה' שליש וכו' ור"י סבר הרשות בידה: איתמר ר"א א"ש הלכה כר"י ורבא אריג הלכה לתת להן סלע נותנים להם סלע מ"י דלאו דוקא קאמר אלא לזריזנהו שיכלולו דבריהם קאמר ואם אמר אם מתו יירשו אחרים תחמיהו בין שאמר תחניו בין שאמר אל תחמיהו